

КОРОНА ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО

На просторі між Заходом і Сходом,
Од Чорномор'я до кряжів Карпат,
Недобрі вісті бродять перебродом,
Тривоги тінь нависла над народом:
Прибув на Русь загарбник-супостат.

Наказує розмежувать тверді,
Палити предковичні городи,
Годує страхом душі півумерші...
Уже криваві смерчі, - ні, не перші! -
Киплять в сльозі Дніпрові воді!

Вже відпалали Київські собори,
Вже впали в крах Ворота Золоті,
Вже не Орда, а спори і роздори
Збирають скрізь жажлі свої плоди
З князів заклятих у неправоті!

Сурмить сурма. І смерд коня підводить,
Здіймає меч із князя-короля...
Ти, безохоронний і слабкий, виходить?
Ти сам собою безсловесна подать?
Ні! Зброений, мов батьківська земля!

Дарма благати злякану Європу,
Листи про поміч посилати в Рим!
Не дасть ніхто смоли, ані окропу...
Гряде потоп, не зупинить потопу, -
Єдино дух спасе нас – незборим!

Слуга-кипчак до ханського шатрища
Смиренно й запобігливо веде.
Приниження, позорища чи знища
Він переступить, ніби в смерть ввійде,
Відчувши тлін і подих кладовища.

Відкритий серцем і мечу, і спису,
Вступає у прочинений намет,
Із ханських рук приймає дрібку рису,
І піалу прогірклого кумису
Несе до вуст, мов той боярський мед.

Він порятує землю безборонну
Не зброєю, не зрадою – умом.
Так, голову схиливши перед злом,
Від зла ж прийме і скіпетр і корону,
Добро засяє над його чолом.

На протягу між Заходом і Сходом
Освятить місьць отчизни рубежів,
Розтопить душі, вкриті чорним льодом,
Зі слуг і служок викує мужів,
І темний люд він просвітить.

На літописах висохне чорнило,
Померкне слава Львова і Холма,
А трон підступно викрадуть... Дарма!
Безсмертям коронований Данило
Свою державну мислю обійма!